

ข่าวสาร กัลยาณธรรม

| ปีที่ ๑๕ ฉบับที่ ๔๓ กรกฎาคม ๒๕๖๒ |

กำหนดการ
การอบรมภาวนา
ครั้งที่ ๔๐

หาทางออกจากทุกข์ ❖ สืบสานการศึกษาพระไตรปิฎกในพม่า

ความพ้นทุกข์... ทางปลอดภัยที่ใครๆ ไม่อยากเดิน

ส.มหาปัญญาภิภิกขุ
(หลวงตาสุริยา)

วัดป่าโสมพนัส จ.สกลนคร

“..เมื่อได้ระดับธรรม มีศรัทธาเลื่อมใส เข้าใจ

หลักปฏิบัติถูกต้องดีแล้ว ฟังปลื้มตัวออก อยู่
วิเวก ประพฤติพรหมจรรย์ เป็นผู้สมบูรณ์
ด้วยศีล สำรวมอินทรีย์ ตา หู จมูก ลิ้น กาย
และใจ ป้องกันไม่ให้จิตหลงไหลไปยึดติด

จนจิตเป็นอกุศล ฝึกจิตให้รู้อยู่กับปัจจุบัน ละความคิด ทำจิตให้ว่าง ดำรงสติ
สัมปชัญญะ มีความสันโดษ บริโภคปัจจัยตามมีตามได้ ละนิวรรณ์ห้า
จิตตั้งมั่น เกิดเป็นปัญญาญาณ **เห็นตามความเป็นจริงของสรรพสิ่งขารว่า
ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา**

watsomphanas

ธรรมชาติของขั้นห้า คือร่างกายก็เช่นเดียวกัน รูปร่างมีการแตกดับ
วิญญูณธาตุปรากฏและดำรงอยู่ได้ ก็ด้วยอาศัยรูปร่างนี้ คือ**เมื่อสิ่งนี้เกิด**
สิ่งนี้ก็เกิด ดังนั้น**เมื่อสิ่งนี้ดับ** **สิ่งนี้ก็ดับ**ไปเป็น**ธรรมดา** เกิดปัญญา
สว่างขึ้นในจิต คลายความหลงผิดยึดมั่นถือมั่น (มากน้อยขึ้นกับพลัง
การเห็นไตรลักษณ์นี้) เกิดมีตาทิพย์ เห็นอุปปาติกะ อุปาทานขั้นนี้ในสัตว์
เกิดดับ รู้เท่าทันจิต ก่อนที่จะเกิดได้ลึกมาก รู้เห็นก่อนจะนึกจะคิด ลึกลง

“ หลังจากที่เข้าใจหลักการปฏิบัติดีแล้ว ก็เพียรพยายามทำให้ได้ตามกรอบ เมื่อจิตได้สัมผัสกับ สติสัมปชัญญะ หรือสติปัญฐานที่แท้จริงแล้ว นั่นก็แสดงว่า เราได้ดวงตาแล้ว เห็นทางสว่างแล้ว เห็นมรรคผลอ่อนๆ แล้ว เพียงเราเร่งความเพียรให้มรรคมันสมบูรณ์ ”

ไปถึงอุปาทานที่ยังฝังใจ เป็นรากเหง้าที่เป็นตัวกำหนดภพชาติอยู่ทั้งหมด พร้อมกับ การดับภพชาติอันนั้น ก็เลสที่ยังคอยแอบแฝง ฝังมากับพฤติกรรมของจิตที่เรียกว่า “อาสวธรรม” จนถึงกิเลสตัณหาตัวสุดท้ายหดหายดับสิ้นๆ เรียกว่า “อัสวักขยญาณ” เป็นวิชาหรือปัญญาสมบุรณ์ ปัญญา รู้สิ้นอัสวะ ปัญญาดับอวิชชา ไม่มีเชื้อความหลงให้เกิดภพชาติอีกต่อไป”

ในพระราชนิพนธ์ อาตมาผู้สืบล้มใจกับเพื่อนสหธรรมิก อันมีภิกษุ ๑๕ สามเณร ๑ ซี ๑๑ อุบาสก ๔ อุบาสิกา ๓๕ ต่างรูป ต่างองค์ ต่างคนต่างทำหน้าที่ภาวนาได้ดีมาก มีความเจริญก้าวหน้าในกรรมฐาน บางท่านก็ถึงกับข้ามขั้นสู่ฝั่งไปแล้ว บางท่านก็สามารถข้ามไปอยู่ในที่ที่ปลอดภัย บางท่านก็ปรารถนาความเพียรอย่างไม่ลดละ ไม่เห็นความย่อท้อเกิดขึ้นแก่ท่านผู้ใดเลย ธรรมะก็เป็นเช่นนี้

คือหลังจากที่เข้าใจหลักการปฏิบัติดีแล้ว ก็เพียรพยายามทำให้ได้ตามกรอบ เมื่อจิตได้สัมผัสกับสติสัมปชัญญะ หรือสติปัญฐานที่แท้จริงแล้ว นั่นก็แสดงว่า เราได้ดวงตาแล้ว เห็นทางสว่างแล้ว เห็นมรรคผลอ่อนๆ แล้ว เพียงเราเร่งความเพียรให้มรรคมันสมบูรณ์ ทำให้มันแก่มันท้อมเต็มๆ การปฏิบัติแบบตามคู่มือ ตามรักษาคำสอน การประคองจิต ประคองอารมณ์ การเลิก ลดละ การวาง การตัดสลัดหลุดพ้น มันเป็นไปของมันเอง มันไม่ต้องมีการไปจ้ำจี้จ้ำไชอะไรของใครแต่อย่างใดเลย ทุกรูปทุกนาม รู้หน้าที่ของตัวเองดี จิตเข้าสู่มรรคเหมือนรถที่ขับขึ้นถนนได้แล้วมันสบาย มันไปของมันเอง ทางมันมีอยู่แล้วของมันอย่างนั้น ที่สุด ทางที่สุดทุกซื่ก็มียู่แล้วเช่นเดียวกัน ●